

ENEMIGS DE CATALUNYA

Ens sembla que la nostra actitud davant dels fets produïts aquests dies a Barcelona és prou clara, i no cal que insistim a manifestar-la. Hem combatut els fets de violència esporàdics sense finalitat, i hem assenyalat els camins de la legalitat com a idonis per a tots els que no estiguin contents de les directrius que segueix la República. No els hem combatut, com fa molta part de Premsa, ara que s'han produït, sinó abans, que tot just es preveien. Hem donat l'alerta als treballadors perquè no seguisin elements irresponsables i l'hem donat a l'autoritat governativa perquè no estés deixat arrossegat per la minoria confusa mentre els enemics de la República s'armaven. I els uns s'han anàrquica, i l'autoritat governativa no va saber prevenir i després s'ha trobat condemnada a haver de reprimir.

Quan es produeixen fets de violència que no van encaminats a l'obtenció de cap guany moral ni material per a la col·lectivitat, és a dir, quan es produeixen fets anàrquics, pel sol fet que van contra la societat exclusivament i contra la vida ciutadana, tothom, en massa, llevat dels que en són protagonistes, s'hi posa de seguit en contra, i es posa al costat de les autoritats, a les quals de moment se'ls pot perdonar les faltes que tinguin, si en tenen, però és saludable, un cop apaivagada la violència, no callar-les, perquè serveixin d'aliçonament per a l'esdevinidor.

L'Ajuntament de Barcelona, constituït en sessió permanent, ha actuat intensament aquests dies; el seu Alcalde, al davant del Consistori, ha treballat per assegurar tots aquells serveis que no poden deixar-se ni un moment desatats en la vida d'una ciutat. Era l'autoritat municipal. Però en la nota que va donar el primer dia de la vaga a dos quarts de deu del vespre deia haver pres l'acord de delegar en el senyor Alcalde que expressés en aquells moments al President de la Generalitat, com a màxima autoritat de Catalunya, i a les altres autoritats, la completa adhesió de la Corporació municipal mentre durassin les circumstàncies anormals, per a tot quant significués el manteniment de l'ordre i la vida de la ciutat i defensa de la República.

La Publicitat d'ahir escriu: "Barcelona en aquesta ocasió difícil ha tingut la fortuna de comptar amb una autoritat que ha sabut agermanar d'una manera insuperable la serenitat amb l'energia, la rectitud amb la temperança, el respecte a la llei amb la humanitat i la comprensió."

El senyor Anguera de Sojo en aquests moments era l'autoritat màxima...

Interessa destacar aquest fet: La Corporació municipal integrada per elements d'Esquerra Republicana, de la Lliga Regionalista, del Partit Radical, de la Unió Socialista de Catalunya i de la U. G. T., reconeix en el President de la Generalitat l'autoritat màxima de Catalunya. La Publicitat, l'òrgan de la difunta Acció Catalana, nega a Macià aquesta autoritat màxima que tot Catalunya ha referendat, i la dona al senyor Anguera de Sojo. Cal que el poble català s'ho anoti i ho tingui en compte. És a la mateixa Publicitat d'ahir que s'hi publica una nota de mal gust contra una senyoreta que es va presentar a Jefatura a lliurar diners perquè els fessin arribar a mans dels presos i quedà detinguda (no sabem per què) i fa ironia de sagristia sobre el seu "humanitarisme".

Per a aquells que no hi creuen encara, interessa destacar aquests detalls que presenten La Publicitat com el diari més reaccionari de Barcelona i menys afecte d'entre els diaris catalans, a les coses de Catalunya, que en quant no manen els seus amics, ja no li interessin si no és per fer obra de difamació.

La Publicitat, naturalment, ha d'aguantar el punt, perquè encara no feia vuit dies que havia dedicat uns elogis d'itiràmics al senyor Anguera de Sojo, les qualitats del qual, com a juriscònsult, no serien pas nosaltres els que no les hi reconeixem, sense que això ens hagi d'impedir de dir-li les seves faltes que han estat—i li hem dit abans d'ara—l'haver mantingut les detencions governatives que han servit d'exceusa a aquesta vaga sense sol-

ta, no haver fet res per perseguir l'armament dels elements contraris a l'ordre, i finalment—i aquesta és nova—l'haver suspès governativament abans d'ahir Solidaridad Obrera.

Però La Publicitat, que fa temps que ha perdut la carta de navegar, s'ha excedit en el seu servilisme proclamant el senyor Anguera de Sojo l'autoritat màxima de Catalunya, tot només que per veure si empetidia Francesc Macià, i ahir mateix el senyor Anguera la feia quedar malament en anar a la Generalitat a oferir-se al President de Catalunya.

L'altre dia fèiem remarcar els papers a què La Publicitat és duta a fer per l'agror que li ha produït el fet d'haver estat desnonada pel poble, i que els seus amics s'hagin quedat sense llocs de comandament. Aquesta política biliosa l'ha duta a boicotejar l'obra catalana i republicana que es realitza a la Generalitat i a l'Ajuntament, i a posar-se resoltament, ho faci bé o no ho faci, al costat del governador, representant oficial del Poder central. És ja un fet públic que l'editorial del Full Oficial publicat abans d'ahir, en el qual ni s'esmentava la tasca que realitzava el Consistori municipal ni la que realitzava la Generalitat en aquestes circumstàncies difícils, i en canvi tot eren flors i violes per al senyor Anguera, per posar-lo en major evidència, fou redactat per un clement d'Acció Catalana, redactor de La Publicitat.

Posem en guàrdia el senyor Anguera, perquè aquestes companyies només li donaran disgustos. Qui sap si la suspensió governativa de Solidaridad Obrera i la publicació de l'article de La Vanguardia han estat ja influències per gent que no vol bé al senyor Anguera!

Constatem el fet: En un mateix dia, mentre La Publicitat nega a Macià l'autoritat màxima a Catalunya, que el poble li ha donat, La Vanguardia l'ataca d'una manera canalla. Ahir, tots dos diaris ja coincidien a propugnar la candidatura no catalana de Lerroux, enfront de la de Macià. Ara tots dos l'ataquen: l'un, francament, en una crisi d'exasperació; l'altre, d'una manera emboscada, però tan canalla com el primer. Són els enemics de Catalunya. Tots dos es mouen no pas per un ideal, sinó perquè als seus amics se'ls ha acabat el governar.

Que el poble els ho tingui en compte.

Una nota del President de la Generalitat

El President de la Generalitat de Catalunya, davant de la prolongació d'aquest estat de desordre que pertorba la vida normal de Barcelona i de tot Catalunya, condemna una vegada més els procediments emprats per una minoria de pertorbadors professionals.

Esperant ésser assistit per tots els ciutadans i comptant amb la reacció de la part sana d'aquesta gran majoria d'obrers que en els darrers dies ja ha tingut el valor civíic d'enfrontar-se contra aquesta minoria d'elements tèrbols, s'ha adreçat al governador de Barcelona per a fer-li a veure:

Que no essent possible que perduri un sol dia més aquest estat forçat d'abandó dels serveis públics de Barcelona, tan perillós per a la mateixa vida i la salut dels ciutadans, com a president de la Generalitat farà una crida a l'esperit civíic de tots els ciutadans, demanant-los que aportin la seva col·laboració moral i material per a resoldre aquest conflicte.

Perquè aquesta mobilització ciutadana pugui realitzar-se amb eficàcia, li ha demanat que garantitzi la seva actuació, acordant-li totes aquelles facultats que per això li siguin necessàries.

Subscripció oberta per la Comarca de l'Esquerra Republicana de Catalunya pels vaguesistes de la Telefónica

	Ptes.
Suma anterior...	494'90
Josep Grau i Jassans ...	31'25
Joaquim Lacorte ...	5'
Total ...	531'15

"La Vanguardia" contra Catalunya Una maniobra vil contra l'Estatut

"La Vanguardia" ha publicat ahir un dels articles més vils que han sortit en les seves pàgines. I diem vils, perquè si la crítica dels homes de Govern i de responsabilitat, no solament l'admetem, sinó que la reclamem i ens és absolutament necessària com a tals homes de Govern, és vil i propi només de gent malvada, emprar per al combat arguments capciosos i atacar a base de falsedats que la Direcció de "La Vanguardia" sap que no són.

"La Vanguardia", que no ha obert mai a altra tònica que la de insensibilitzar els seus lectors, i procurar podrien dir "esterilitzar-los" perquè no vibressin davant de cap idea; que ha defugit sempre la polèmica puix que té totes les teulades de vidre; que ha fet tot temps la gara-gara a tots els Govern i ha estat sempre al costat de tots els generals que aplicaven la llei de fugues pels carrers de la ciutat, trenca ara la tradició del seu masellisme i ataca la persona de Francesc Macià amb tota la fúbia que guarda concentrada contra el President de Catalunya des del dia en què aquest proclamà la República, bandejant el règim i els homes i els procediments grats a "La Vanguardia".

"La Vanguardia" diu que és hora de parlar clar. Deu ésser l'hora per a ella. Nosaltres hi hem parlat sempre.

Ha estat des de les pàgines de l'òrgan de l'Esquerra Republicana de Catalunya — que segons "La Vanguardia" té conomiancians amb els extrems socials — que ha estat donada la veu d'alerta als treballadors perquè no es deixessin conduir pels elements irresponsables que s'aprofitaven de l'organització obrer a portar-la per camins caòtics de revolució sense finalitat. Hem estat nosaltres, els que un dia i un altre dia hem combatut la violència per la violència i hem assenyalat els únics camins — que són els de la legalitat — per on es pot arribar amb la República a la consagració de les reivindicacions de justícia social. Hem estat nosaltres, els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya els que hem fet una apel·lació al sentit civíic dels ciutadans perquè estiguessin alerta contra les maniobres anàrquiques de l'extrema esquerra i de l'extrema dreta.

El llenguatge d'aquest article de "La Vanguardia" és el mateix llenguatge que temps enrera li servia per a fer elogis del rei i dels dictadors, i per exaltar la persona odiosa de Martínez Anido.

No es tracta d'un article com se'n publiquen tants, sense segones intencions, sinó que és premeditat i obert al pla de campanya de les forces reaccionàries i obscurantistes que desitjarien el retorn de la Monarquia per a tornar a viure a l'esquena del poble.

Es el llenguatge del fet que li sobreix després de la desfeta del 14 d'abril perquè amb la caiguda del Borbó que ara voldrien tornar a fer revivir, varen quedar estonades totes les plutocràcies que hi vegetaven entorn.

Però l'Esquerra Republicana de Catalunya, tot i de naixença encara recent pot presentar un balanç que pesa alguna cosa, malgrat el que pugui dir "La Vanguardia".

Ha estat l'Esquerra Republicana de Catalunya la que ha proclamat la República donant realitat, amb l'audàcia dels seus homes, al que era illusió, desig i voluntat del poble.

Hem donat una solució legal al problema català sense permetre que prosperés l'eterna maniobra dels enemics de Catalunya de intentar dividir la meitat per meitat en dos estaments socials que s'entredereixin, ajuntant en canvi totes les classes socials a l'obra col·lectiva que entre tots hem de realitzar per a portar la nostra terra per un camí de grandesa.

Hem fet l'Estatut de Catalunya, i en aquest aspecte l'Esquerra recaba l'honor i la responsabilitat del seu contingut polític, tant com la glòria d'haver dirigit la seva estructuració, d'haver-lo fet viable perquè pogués ésser admes sense rèplica per tots els partits, i d'haver aconseguit amb la intervenció dels seus parlamentaris que les Corts Constituents es preparin per acceptar-lo tal com el poble de Catalunya l'ha votat en referèndum, sense modificacions que alterin la seva essència.

Hem aconseguit establir la compenetració dels elements catalans i no catalans que residexen a Catalunya, davant d'aquest Estatut de llibertat, el que amb referència a un Estatut d'autonomia no s'havia donat mai.

Hem acabat encara amb el conformisme vergonyós que els ciutadans en vaga.

dans de Catalunya adoptaven abans, en cada moment en què era plantejat el problema autonòmic i aquest plantejament era seguit de la negativa més rodona acompanyada del menyspreu més absolut. Gràcies a la política desenrotllada per l'Esquerra Republicana de Catalunya en aquest aspecte, hem aconseguit que ni un sol partit polític s'atrevis a discrepar, base que era essencial per alliberar Catalunya, sinó que contràriament tots els partits es posessin al costat de la Generalitat per a la resolució d'aquest problema de reivindicació col·lectiva.

En matèria de ordre públic hem aconseguit que la transició de la Monarquia a la República es fes d'una manera incruent i hem mantingut aquest ordre sense que es produís cap fet violent tenint la Presidència de la Generalitat, l'Alcaldia de Barcelona, i un governador de l'Esquerra.

Aquesta transició de la Monarquia a la República, gràcies a l'actuació dels homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya s'ha fet suau i sense represàlies, i ni aleshores ni després s'ha hagut de declarar mai l'estat de guerra.

Si comparem la vida que Barcelona i Catalunya ha viscut fins ara amb la d'èpoques anteriors en les quals els nostres homes no tenien la responsabilitat del comandament, i si la comparem amb la d'altres llocs de l'Estat espanyol on no han menat homes d'Esquerra, trobarem que gràcies a la forma com els nostres homes s'han produït en els llocs de responsabilitat hem aconseguit que revivís l'esperit de ciutadania i que s'afinés la sensibilitat del nostre poble.

En matèria de política obrera, l'Esquerra Republicana de Catalunya ha fet l'esforç més profund que mai no s'havia fet per resoldre aquest problema per les vies del dret i de la conciliació, quan precisament els elements monàrquics cars a "La Vanguardia" no solament no l'havien pogut resoldre en l'espai de 50 anys, sinó que havien convertit Barcelona en camp d'experimentació fàcil on l'autoritat alternava la claudicació amb les represessions, davant la covardia ciutadana, el timbre més gloriós de la qual a Catalunya era i és "La Vanguardia".

Aquesta obra nostra en matèria obrera no ha fracassat a pesar de les manifestacions esporàdiques de violència d'aquests dies. Els seus resultats no poden encara negar-se avui, perquè és matèria que ha d'ésser objecte d'anàlisi amb perspectiva.

Encara que aquestes anècdotes no es produïssin, se'n produirien potser d'altres, i això és natural perquè no és cosa fàcil endegar el problema social en un país com el nostre on hi ha tants d'odis concentrats, i tantes rancúnies emmagatzemades a causa de les represions que s'han fet, i que han arribat a crear una tradició en la vida social de Catalunya, tradició nascuda del fet de voler mantenir en matèria social una legalitat que a-

nava de la debilitat, més vergonyosa dels governants a la violència repressiva més desfermada i sàdica.

La política de l'Esquerra Republicana de Catalunya en aquesta matèria — i ningú no podrà aportar proves del contrari —, és mantinguda des del primer dia sense pactes ni claudicacions.

Quant a l'Ajuntament de Barcelona, l'Esquerra Republicana de Catalunya s'ha trobat amb els deutes enormes dels pressupostos de la Dictadura i amb els deute inicial de 20 milions del pressupost d'ahir, i tot i això ha iniciat ja la seva obra cultural encaminada sobretot a què els infants de les classes proletàries i necessitats puguin assolir aquell grau de cultura que les faci capaces d'arribar on es mereixin pel talent que posseeixin. Ha iniciat una política de moralitat i d'austeritat que era desconeguda a la Casa de la Ciutat. Ha encaminat la depuració de responsabilitats en què hagin incorregut els Ajuntaments dictatorials. Ha augmentat la recuperació de finances. Ha vist pujar els valors municipals. Ha sotmès a la llei les Companyies que estaven acostumades a sortir-se'n, com en el cas de l'augment de les tarifes dels autònims i en el dels passos a nivell. Darrerament, ha reduït el focus de peste bubònica que s'havia produït a Barcelona, i ho ha fet en quatre dies quan la Sanitat provincial es declarava impotent per a combatre'l al·legant que es trobava mancada d'elements.

Durant aquests dies d'anormalitat, l'Ajuntament per si sol ha assegurat els serveis indispensables a la vida de la ciutat, que eren de la seva incumbència i adhuc ha assegurat la llum, tot i que no era funció directament seva.

L'actuació municipal de l'Esquerra Republicana aquests dies, ha estat unànimement aprovada pels diversos elements que pertanyents a altres partits integren el Consistori.

Aquesta és a grans trets l'obra de l'Esquerra Republicana de Catalunya als cinc mesos de vida i quatre i mig de govern.

L'obra de Francesc Macià a Catalunya, obra que ningú no podrà negar, perquè és ben a la vista, ha estat primordialment de despertar i estendre els valors morals i ciutadans que semblaven extingits, i bona falta feia que s'avivessin.

El gran mèrit de Macià ha estat d'alliberar el poble del pessimisme a què l'havia dut la fallida dels polítics que l'havien governat fins ara, i de fer-li néixer la confiança en l'assoliment de la seva llibertat.

La presència de Macià a qualsevol indret de Catalunya, el seu pas arreu de la nostra terra provoca els esclats de l'entusiasme del poble, que abrandat de la fe de Macià i amb l'exemple de la seva vida i de la seva tenacitat, s'ha aletat gairebé unànime a votar l'Estatut en aquest referèndum que restarà com una de les manifestacions civiques més formidables i serenes que ha donat un poble. I aquesta

ha estat amb el seu mèrit, la seva obra.

El tó de l'article de "La Vanguardia" d'ahir expressa clarament el sentit que informa una part dirigent de la burgesia de Catalunya que sols creu en unes autoritats que es produïxin amb violència, supeditades als interessos de la plutocràcia.

Aquesta actitud de "La Vanguardia", destriant el que pugui representar en el que té de gest traïdor, no és sinó l'extremidat que fan les forces reaccionàries — tantost declarades, com en el cas de "La Vanguardia", tantost vergonyants com en el cas de partits que es diuen republicans — encara no mortes del tot, que propugen per la restauració de la Monarquia i paguen així els beneficis de les llibertats proclamades per la República i la incruència de la revolució que tantes responsabilitats havia d'haver-los fet efectives.

L'Esquerra Republicana de Catalunya té l'assistència ciutadana, que ha plasmat la seva voluntat en l'Estatut, assistència ciutadana que encara tindrà una eficàcia més pràctica i serà més visible si l'Estatut ja fos una realitat legal.

El nostre despreci pels atacs de "La Vanguardia" contra Francesc Macià i contra els altres homes del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Contra la difamació que fa "La Vanguardia" atribuïnt-nos conomiancians amb elements que es produeixen amb violència, hi oposem les paraules de Macià contràries al decret de repressió que s'anunciava, avançant-se al criteri de fensat més tard pels elements sans del Govern de la República.

Cal fer remarcar que "La Vanguardia" no ha tingut un mot de condemna ni de protesta per les excitacions al restabliment de la Monarquia que ha fet el cardenal Segura, i no s'ha cregut en el deure d'opinar a propòsit de les maniobres que contra la República estaven fent els monàrquics del Nord d'Espanya, perquè són gent de la seva corda, i "La Vanguardia" trobaria just que es produïssin fets de violència i es vessés la sang del poble per restablir la Monarquia.

Quant al darrer paràgraf de l'article de "La Vanguardia", en el qual sembla reclamar un Arlequí o un Martínez Anido — que en va el cercaria a casa nostra —, perquè protegissin els elements que li són afins, representants genuïns de l'egoisme, la concupiscència i la venalitat, sotmetem al judici del poble aquesta invitació a l'aljament que fa "La Vanguardia" amb el pretext de salvar Catalunya.

"La Vanguardia" parla de què ha de defensar la vida i la riquesa de Barcelona i de Catalunya. El que ha preocupat sempre a "La Vanguardia" és que la vida i la riquesa de Barcelona i de Catalunya estés en mans dels seus amics, els plutocràtics que xuclen la sang del poble. I com que ara ha arribat l'hora de la llibertat de Catalunya, i de què aquests plutocràtics no aixequin mai més el cap, "La Vanguardia" trenca la seva tradició i per una vegada a la vida s'exalta i publica aquest article vil que encara que aparentment vagi contra Macià i contra l'Esquerra Republicana, és una maniobra contra l'Estatut, és un atac vergonyós a Catalunya mateixa, perquè va contra la voluntat del poble català i contra el seu anhel de llibertat.

Nosaltres, tot i les falsedats que conté, agraïm que "La Vanguardia" hagi publicat aquest article. De cap manera no voldríem que hagués estat impedita la seva publicació. Som partidaris de la llibertat de premsa i ens plau que el poble de Catalunya hagi tingut ocasió de conèixer l'opinió que mereix Francesc Macià i el partit d'Esquerra Republicana de Catalunya a "La Vanguardia". Que els conegui a ells i que ens conegui a nosaltres. I que ens jutgi a tots, i ens abli o ens blasmi, si creu que som mereixedors d'elogi o de censura.

Francesc Macià té el poble al seu darrer, i complirà el seu deure, passi el que passi, per damunt de tots els obstacles i contra tots els enemics, frances o solapats.

El Directori de l'Esquerra Republicana de Catalunya ens trameta ahir una nota que diu:

"Com sia que el governador civil senyor Anguera ha manifestat als periodistes que no creia que l'editorial publicat avui a L'OPINIÓ sota el títol "La vaga general i la seva llig per a tots" expressés el criteri del Partit, ens creiem en el deure de fer públic que no solament l'interpreta, sinó que fou precisament redactat i aprovat per aquest Directori".

L'ex-rei, avui duc de Toledo, diu que esperava el seu processament

Budapest, 6. — El duc de Toledo ha dit a un periodista que per la premsa s'havia enterat del propòsit existent a Espanya de processarlo.

El duc de Toledo va dir que això l'afectava, però que no el sorprenia i va acabar dient que estava convençut de que l'amor a la justícia del poble espanyol sabrà triomfar. — Fabra.

Acords del Directori de l'Esquerra Republicana de Catalunya

Assabentat el Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya de la iniciativa del President de Catalunya, s'ha personat, junt amb la representació del partit, a la Generalitat de Catalunya per tal d'ofereir-li la seva adhesió absoluta i la seva col·laboració material, donant-li a la vegada compte dels acords presos pel Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, que són els següents:

Primer. — Condemnar l'ús sistemàtic de la violència i de tota lluita de caràcter pertorbador, especialment en moments en què es discuteix la Constitució i l'Estatut de Catalunya.

Segon. — Manifestar a la Generalitat que l'Esquerra Republicana de Catalunya està disposada a col·laborar a fer restablir la normalitat de tots els serveis públics de la nostra ciutat, comptant per això amb mitjans d'assistència ciutadana; que està disposada, també, a contribuir a garantir la vida i la tranquil·litat dels ciutadans i que, per a obtenir-ho, tan sols demana que l'autoritat governativa li doni tots els mitjans de començament personal necessari, així com el permís corresponent per a usar-los, comproment-se, per la seva part, a fer guardar la correcció més absoluta a tots els seus militants que compleixin les esmentades funcions.

Tercer. — Reiterar l'adhesió plena de tot el partit a la persona del President, senyor Francesc Macià, i a la Generalitat de Catalunya, que són actualment objecte d'un atac indigne i violent per part dels elements monàrquics i reaccionaris públics i vergonyants de la nostra ciutat, els que han estat sempre els enemics de la llibertat de Catalunya i de la República.

Quart. — Fer constar que no es pot imputar a la Generalitat els efectes que puguin tenir les funcions d'ordre públic, per no tenir encara cap facultat en aquest sentit.

Cinquè. — Visitar el governador civil, senyor Anguera de Sojo, per tal de comunicar-li l'acord següent:

Sisè. — Fer públics aquests acords i adreçar-se a tota l'opinió demanant-li que en aquests moments difícils que passa el país, presti la seva assistència a les actuals autoritats populars que han vetllat i vetllen sempre pels interessos de Catalunya i pel triomf de la seva llibertat i la justícia social, que tant ha de contribuir a la consolidació i prosperitat de la República federal.

Els conspiradors monàrquics

Tenim notícies que diumenge passat va ésser a Perpinyà, amb vestit seglar, el propi Cardenal Segura. La informació potser fa riure un xic, però aquell qui ens l'ha facilitada mereix tota la nostra confiança.

Aunós, l'ex-ministre de la Dictadura, és a Amélie-les-Bains. Milans del Bosch ha estat també darrerament a la Catalunya francesa, Milà i Camps és a Banyuls-sur-mer.

Segons les nostres notícies, encara, l'ex-duc de l'Infantado va entrar al país a començaments de setmana, en automòbil i per la frontera del Perthus. Sembla que duia instruccions concretes, que les pogués complir i que tornà a marxar de seguida per la mateixa frontera.

Els amics que ens informen — repetim que ens mereixen tot el crèdit — coneixen fins i tot la matrícula del cotxe utilitzat per aquest ex-duc.

Quina relació pot tenir tot plegat amb el contraban d'armes descobert a Perpinyà i amb altres fets?

LA POR DE "LA VANGUARDIA"

per Gaston Ry

—Ja ho ha trobat. Tenien por que els morts també es declaressin en vaga.